

Когато вече си отивахъ, погледнахъ къмъ
землянката. Адамовъ стоеше предъ масата си,
свѣщъта бѣше запалена, лулата висѣше на
устнитѣ му, лицето му бѣше усмихнато. Той
бѣше доволенъ отъ днешния день и, съ рев-
ността на древенъ лѣтописецъ, готвѣше се
да напише всѣкидневното си съобщение.